

Sygn. akt I CSK 747/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku K. P. i L. R.
przy uczestnictwie J. C. , M. C. i L. W.
o podział majątku wspólnego i częściowy dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 sierpnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni L. R.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 9 czerwca 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienie wniosku. Uzasadnienie to nie może poprzestawać na odwołaniu się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, lecz musi obejmować wyodrębnioną argumentację jurydyczną przekonującą, że powołana przez skarżącego przesłanka w sprawie zachodzi. W wypadku, gdy skarżąca twierdzi, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna wnioskodawczyni nie przedstawia na s. 8-10 tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi.

Wbrew stanowisku skarżącej Sąd odwoławczy nie dokonał odmiennego rozstrzygnięcia w kwestii zakończonej już prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 16 sierpnia 1989 r. (IV Ns (...)) co do ważności testamentu zawierającego zapis. We wskazanym postanowieniu Sądu z 1989 r. Sąd Rejonowy stwierdził nieważność testamentu z dnia 23 lutego 1982 r., a nie testamentu z dnia 20 marca 1979 r., który był przedmiotem kontroli co do ważności zapisów w postępowaniu zakończonym zaskarżonym skargą kasacyjną orzeczeniem.

Skarżąca nie przekonała zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

